

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון שמיני עצרת תשפ"ז "תשית לראשו עטרת פז"

[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מצורף קישור להורדה גירסה חדשה לתוכנת הרמז תורמז

<https://www.toremez.org>

חדש קישור להורדת כל עלוני סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1ERuCjKKmAWXyD6Q9Xu7IH0Js19bumlHE?usp=sharing>

קישור לקרן הצדקה של סוד החשמל עבור למעלה מ 1400 משפחות

<https://www.matarapro.net/nedarimplus/online/?mosad=7007483>

תכלית בריאת האדם היא להתענג על ה', ומדוע הלומד על מנת להתענג על ה' נקרא לומד על מנת לקבל פרס.

מובא בספר 'מסילת ישרים' (פ"א) 'סוד החסידות ושרש העבודה התמימה הוא שיתבדרר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו, ולמה צריך שישים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו: והנה, מה שהורונו חכמינו זכרונם לברכה הוא, שהאדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו, שזהו התענוג האמתי והעדין הגדול מכל העדונים שיכולים להמצא. ומקום העדון הזה באמת הוא העולם הבא, כי הוא הנברא בהכנה המצטרפת לדבר הזה, אך הדרך כדי להגיע אל מחוז חפצנו זה הוא זה העולם. והוא מה שאמרו זכרונם לברכה "העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם הבא". והאמצעים המגיעים את האדם לתכלית הזה, הם המצוות אשר צונו עליהן האל יתברך שמו. ומקום עשיית המצוות הוא רק העולם הזה. על פן הושם האדם בזה העולם בתחלה, כדי שיעל ידי האמצעים האלה המזדמנים לו פאן יוכל להגיע אל המקום אשר הוכן לו, שהוא העולם הבא, לרוות שם בטוב אשר קנה לו על ידי האמצעים האלה. ושואל הרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א הרי מצינו במשנה (אבות א, ג) אנטיגנוס איש סוכו קבל משמעון הצדיק. הוא היה אומר אל תהיו כעבדים המשמשין את הרב על מנת לקבל פרס, אלא הוו כעבדים המשמשין את הרב שלא על מנת לקבל פרס ויהי

מוֹרָא שְׁמַיִם עָלֵיכֶם. ולכאורה אם כל התכלית שה' ברא את האדם לְהִתְעַנֵּג עַל ה' וְלִהְנוֹת מִזֵּיו שְׂכִינָתוֹ מה הבעיה שהאדם גם יכוין לעבוד את ה' כדי לזכות להתענג על ה' בעולם הבא, ומדוע לקבל פרס בעולם הבא זה חסרון ביראת שמים. ומבאר הרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א על פי הספר 'רוח חיים' על אבות שם שלקבל פרס הכונה בעולם הזה ולא בעולם הבא: **פרס נקרא בן או עבד המקבל מאכל מאביו או רבו ומוליכו לביתו ואוכלו שם בפני עצמו כמו בן המקבל פרס מאביו ועבד מרבו.** עיין תיקונים בזוהר חדש כעבד המקבל פרס מרבו והולך לו וביה יהבין אגרא דצלותא למאן דמצלי על מנת לקבל פרס. והנה התורה נתונה לנו לעבדה ולשמרה. וידוע כי במלכותא דארעא האוכלים בשולחן המלך היא המדריגה הגדולה ונכבד מכל כבוד הסגנים והפחות. ולא מחמת רוב מגדים ויין מלכות רב אך העיקר ראות פני המלך ולהסתופף בצלו וזה למשכילים ויודעי מדע האמיתיים. אבל הכפרי אם יגיע למדריגה זו את הסל מצוארו לא יוריד. והתענג במאכלים של המלך יותר נחשב לו מראות פני המלך כי אם פנה לשבוע ודשן. ויותר יחפץ שיתנו לו המעדנים אל ביתו. כי לא יהנה חכו כל כך בעוד שהוא יושב לפני המלך מפני פחד הדר גאונו ונהם ככפיר אימת מלך ואינו מכיר יקר הסתכלות במלך שירצה לקבל אימתו תמורתו. כן בעולם הבא העיקר הוא לחזות בנועם ה'. והרוצה לקבל שכרו בעולם הזה הוא ככפרי החפץ בפרס המלך לביתו ומואס בראות פני המלך אשר אחת דתו להמית על עזבו המלך ובחר רק בפת ויין וחיך אוכל יטעם לו. וזה שאמרו אל תהיו כעבדים המשמשים שהיא מדריגה גדולה. על מנת לקבל פרס סעודת המלך לביתו כי ירצה שכרו בעולם הזה להביאו לביתו אלא יניחנו לעולם הבא להנות מזיו שכינתו. ועם כל זה אף העוסק לשמה ושלא על מנת לקבל פרס על כל פנים פירות מעשיו מגיע לו בעולם הזה.

וכן מובא בספר 'מדרש שמואל' על אבות שם בשם האברבנאל שהמשנה דברה בלומד על מנת לקבל פרס בעולם הזה: **בדברי השלם** הזה נתחבטו כל המפרשים ובפרט הרב בעל העקידה והרב ר' יצחק אברבנאל בספר נחלת אבות וזה לשונו. האמנם בדברי אנטיגנוס איש סוכו יראה ספק גדול באומרו שלא יעבוד האדם את בוראו על מנת לקבל פרס אלא על מנת שלא לקבל, כי הנה יעודי התורה תמיד לא יחשו מלקרות בני אדם לעבודת המצוה מפני השכר שנאמר בעשרת הדברות "למען יאריכון ימך ולמען ייטב לך". ואמר "ושמרת את חקי ואת מצותיו אשר אנכי מצוך היום למען ייטב לך ולבניך אחריך ולמען תאריך ימים" וכן במקומות רבים. ולא עוד אלא שהקב"ה בעצמו אמר "מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי ולשמור את מצותי כל הימים למען ייטב להם וגו'", ואם הוא יתברך רוצה וחפץ שתהיה עבודתנו מכוונת להנאתנו ולתועלתנו איך יאמר אנטיגנוס שהיא עבודה פסולה ושאין ראוי לעשותה. ודרך הראשון שלו אפשר שכוון אליו רש"י ז"ל שפירש בדברי אנטיגנוס על הגמול הגשמי בעולם הזה. ולא יעבדו על מנת לקבל פרס, כי שכר מצוה בהאי עלמא

ליכא, אמנם על השכר וגמול הנפשיים לא דבר בו אנטיגנוס כלל, ואפילו שיעבוד על מנת לקבלו אין בו גנאי על זה. וטעם דברי אנטיגנוס לפי פירוש זה אפשר לפי שאם יעבוד האדם את בוראו כדי שיספיק לו צרכיו בעולם הזה נפיק מניה חורבא, כי פעמים שלא יספיק הוא יתברך צרכיו לענותו ולנסותו הילך בתורתו אם לא, והאדם לא יחשוב כי מנסה ה' אותו, אלא יבעט במלכו ובאלהיו בראותו שהוא מקיים מצותיו יתברך כדי שיספיק לו צרכיו ובראותו ילדיו מעשה ידיו מתים ברעב, יהיה תוהה על הראשונות ויאמר חס ושלום כי שוא עבוד אלהים, ולכן הזהיר לאדם שמעיקרא לא יעבוד על מנת שכר גשמי כלל, ועם זה לעולם יהיה שלם בעבודת בוראו אפילו שלא ייטיב אליו, זה תורף פירוש הר"י אברבנאל ז"ל.

מובא בהקדמת מהר"ו לספר עץ חיים: העוסקים בפשטיה הגופניים הטובים עליהם נאמר "בשמאולה עשר וכבוד", הוא הפרס הנתון להם בעולם הזה, כי כן עסקם בתורה הוא בבחינת היותם בעולם הזה, בדיני אסור והיתר, טמא וטהור וכו', והם כנגד העבד העובד את רבו שבדאי על מנת לקבל פרס, וכל חסד דעבדי לגרמייהו עבדי, כעבדים ושפחות המשמשים את רבם על מנת לקבל פרס. אמנם העוסקים בדיני התורה שהם בחינת התורה כפי מה שעוסקים בה בעולם הבא, עליהם נאמר "אך ימים בימינה" לעולם שכלו אך, כבן הנכנס לפני ולפנים ומשמש לפני אביו שלא על מנת לקבל פרס. ורואים שהלומדים נגלות התורה הם נקראים לומדים על מנת לקבל פרס, כי עוסקים בעניני עולם הזה איסור והיתר וכו', ממילא השפעת התורה משפיע בעיקר עניני עולם הזה, והם בודאי לומדים על מנת לקבל פרס בעולם הזה, מה שאין כן הלומדים פנימיות התורה הם נקראים לומדים שלא על מנת לקבל פרס.

ובאמת שהדברים נסתרים מדברי הרמח"ל עצמו בספר מסילת ישרים שמי שעובד על מנת להתענג על ה' בעולם הבא זה מדרגה נמוכה ולא המדרגה הרצויה: (פי"ט) אמנם ודאי שמי שמתפונן בעבודתו לטהר נפשו לפני בוראו, למען תזכה לשבת את פניו בכלל הישרים והחסידים, לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו ולקבל הגמול אשר בעולם הבא, לא נוכל לומר שתהיה פונה זו רעה, אכן לא נוכל לומר גם כן שתהיה היותר טובה, כי עד שהאדם מתפונן לטובת עצמו סוף סוף עבודתו לצרך עצמו: אך הפונה האמתית המצויה בחסידים אשר טרחו והשתדלו להשיגה, הוא שיהיה האדם עובד רק למען אשר כבודו של האדון ברוך הוא יגדל ויכבד, וזה יהיה אחר שהתגבר באהבה אליו יתברך ויהיה חומד ומתאוה אל הגדלת כבודו ומצטער על כל שימעט ממנו, כי אז יעבד עבודתו לתכלית זה שלפחות מצדו יהיה כבודו יתברך מתגדל, ויתאוה שכל שאר בני האדם יהיו כמו כן וכו'.

וכן מובא בשל"ה (פסחים מצה עשירה טז) נחשוב ארבעה עניינים בעבודת המקום, ונחשוב מלמטה למעלה לפי סדר המדרגות. המדרגה התחתונה העובד על מנת לקבל פרס, דהיינו פרס הנצחי לעולם הבא, ואין אסור אלא על מנת לקבל פרס עולם הזה, ובחינה זו נקרא לה בשם עובד את עצמו, רוצה לומר בשביל עצמו לעולם הבא, ומכל מקום שרי. המדרגה השנייה היא פנימיות, המקיים כל התורה בעבור יראת אדונו, כדי לקיים מצותיו, שלא יעבור על ציווי אדונו, וזה נקרא יראה פנימיות. המדרגה השלישית היא, נוסף על מה שמקיים כל התורה, הוא מתאהב ומתלהב ועובד את ה' בשמחה ובטוב לבב ואוהב אותו בכל לבבו, ובבחינה זו נקרא בן לה', והיא מעלה העליונה ברוב האדם. אמנם בני עליה ומשה עלה על כלם, היא היראה לפני ולפנים ולהיות מרכבה אליו לעשות נחת רוח לקונו, ואף הפרס שמקבל הפרס בעצמו הוא להתקרב אליו ליראה אותו ולעבדו, דהיינו השררה הנתנת לו עבדות הוא להיות נושא הכסא ומרכבה, ואין לו מנוחה לעולם הבא, כי השררה עבדות, ובחינה זו עבד מלך מלך. ורואים שהעובד על מנת לקבל פרס בעולם הבא זה עדין מדרגה נמוכה, וכן מובא ב'רבונו בחי' שמי שלומד על מנת לקבל שכר בעולם הבא, זה נקרא לומד שלא לשמה: (ויקרא יח, ה) **מי שמכוון בהם כדי שיטול שכרו לעולם הבא ואף על פי שהוא משתדל בקיומן ועושה אותן שלא לשמה על מנת לקבל פרס לעולם הבא מכל מקום נפשו זוכה להיות שם. וכן מובא ב'רמב"ם' (פיה"מ סנהדרין י, א) **ובאלה העניינים ישיגו העולם הבא השגה חזקה. והתכלית הוא העולם הבא וכו', ועם היותו הוא התכלית המבוקש אינו ראוי למי שהוא רוצה שיהיה עובד מאהבה שיהיה עובד להשיג העולם הבא כמו שביארנו במה שקדם.****

וחוזרת השאלה אם כל התכלית שה' ברא את האדם להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו בעולם הבא מה הבעיה שהאדם גם יכוין לעבוד את ה' כדי לזכות להתענג על ה' בעולם הבא, ומדוע לקבל פרס בעולם הבא זה חסרון ביראת שמים. ונראה לבאר על פי דברי ה'רוח חיים' ועל פי דברי רבי חיים ויטל זצ"ל, שגם אדם שעובד על מנת לקבל פרס בעולם הבא למרות שהוא יודע ששם התענוג הוא להנות מזיו השכינה, אבל אם מתכוין שהפרס יגיע אליו כמו אדם שלוקח את האוכל משולחן המלך לביתו, הוא עדין בדרגה נמוכה כדברי ה'רוח חיים', כי הוא פורס לעצמו וקשה עליו להיות מחובר למלך לשבת על יד שולחן המלך בלי הפסק, מה שאין כן מי שכל שאיפתו להיות קרוב למלך סמוך לשולחן המלך, למרות שהוא יודע ששם יש את כל תענוגי עולם, עליו לא נאמר שהוא לומד על מנת לקבל פרס בעולם הבא, אדרבה הוא משלים את הרצון העליון שזה תכלית בריאתו לשאוף למדרגה הזאת, ועל זה אמר רבי חיים ויטל שהלומדים פנימיות התורה ונכנסים בחדרי תורה, הם כבר כאן בעולם הזה סמוכים לשולחן המלך ובאים בחדריו, ולא עוסקים רק בחלק החיצוני של התורה שנמצא בחצר המלך, לכן הם נקראים לומדים שלא על מנת לקבל פרס, כי הם לומדים איך להיות סמוכים על שולחן המלך, מה שאין כן הלומדים נגלות התורה הם רחוקים מהמלך, ולומדים רק את עניני חצר המלך ולא חדריו הפנימיים, וגם אם לומדים לשמה, המציאות

שלהם היא שהשכר שלהם בזה ובבא הוא הפרוסה שפורסים לעצמם במקומם בחוץ ולא סמוכים על שולחן המלך שנמצא בפנים בחלק הפנימי של התורה. וזה גם הסוד של תשובה מאהבה בגימטריא אחד ללמוד איך לשוב מלשון תשובה להיות אחד עם ה' ממש, לאחד את החלק אלוה של כל אחד עם שרש האור שלו למעלה לחזור להיות אחד. וכן מובא בספר 'מסילת ישרים' (פי"ט) **אָמַר שְׁלֹמֹה בְּמִשַּׁל הַחֲכָמָה "מִשְׁכָּנִי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה, הִבֵּיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בָּךְ", כִּי כָּל מֶה שְׁזֻכָּה הָאָדָם לְכַנֵּס יוֹתֵר לְפָנָיו בְּחֻדְרֵי יְדִיעַת גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרַךְ, יוֹתֵר תִּגְדֹּל בּוֹ הַשְׁמָחָה וְיִהְיֶה לְבוֹ שֶׁשׁ בְּקִרְבּוֹ, וְאוֹמֵר "יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל בְּעוֹשָׁיו, בְּנֵי צִיּוֹן יִגִּילוּ בְּמִלְכָּם".**

ובזה גופא יש עוד מדרגה פנימית יותר כפי שנרמז בדברי השל"ה על מדרגת משה שגם התענוג שמקבל ונהנה מזיו השכינה בקרבתו לה' הוא משתמש בו כדי לעבוד את המלך ולראות מה הוא יכול לעשות עם התענוג הזה עבור עבודת המלך. כי פנימיות הכונה של העובד באמת היא להתקרב למלך ולהיות סמוך על שולחנו להשלים את הכונה העליונה שלזה נברא האדם, ואמנם ה' ברא את האדם כי ברצונו להטיב והקרבה לה' היא תכלית ההטבה, כמו שכתוב **"ואני קרבת אלהים לי טוב"**, אבל מצד האדם הוא יכול לעלות למעלה יותר גדולה שגם את התענוג שמקבל ממה שהוא סמוך על שולחן המלך הוא עובד עם זה את המלך וכביכול מחזיר את התענוג חזרה לשורשו וכן כתוב על המשיח (ישעיה נב, יג) **"הֲיָה יִשְׁכֵּל עֲבָדֵי יְרוֹם וְנִשְׂא וְנִבֵּה מְאֹד"**. ורואים בפסוק הזה שמדבר על המדרגות הגדולות שיזכה בהם משיח צדקינו עד שיקבל את הארת היחידה שנרמזת ב"מאד" שחז"ל דרשו יותר מאדם הראשון קודם החטא, בכל זאת הפסוק פותח במילה **"עבדי"** כי המשיח לא יראה את המעלות האלו שהם מעלות שלו ושכר שלו, הוא ישאר **עבד** שאין לו מעצמו כלום והכל של רבו, כי זה האמת שהמשיח הוא רק צינור להעביר את השפעות הקב"ה לכלל ישראל, לכן ישאר עבד ה' גם אחרי כל המעלות שיזכה להם. וכפי שהשל"ה מבאר את מדרגת משה, שגם בעולם הבא אין לו מנוחה, וכל המעלות והשכר הם רק כלים לעשות יותר עבור ה', לקרב עם זה את כלל נשמות ישראל לה', ולא לוקח את השכר לעצמו. והוסיפו לי שרואים אצל משה רבינו שהשי"ת ביקש לו **"ועתה הניחא לי ואכלם ואעשה אותך לגוי גדול"** הרי שאם חושב על שכרו האישי באופן פרטי הרי שאמור לקפוץ על המציאה, אבל משה שידע מה באמת רצון השם שרוצה להיטיב לכל בריותיו, עמד בפרץ לבקש רחמים על ישראל, מה שאין אצל ירבעם בן נבט שכאשר השי"ת כביכול הציע לו שיחזור בו וכו', שאל מי בראש נמצא שאינו מתכוון בשלימות לרצון השם וחיפש את השכר האישי שלו, וכשלא מצא חן בעיניו הגיע לאן שהגיע.

מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (בכורות נח.) שְׁפָרְס פְּרוּשׁוֹ חֲצִי. לְכַאֲוָרָה קָשָׁה, מִדּוּעַ הַמִּשְׁנָה נּוֹקְטֶת אֶת הַלְשׁוֹן עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס שְׁפָרוּשׁוֹ חֲצִי, הִיא צָרִיךְ לֹמַר עַל מְנַת לְקַבֵּל שְׁכָר, וְכַעֲיֵן זֶה מְצִינּוֹ בַּגְמָרָא (ברכות לד.) **רִאשׁוֹנוֹת דּוֹמָה לְעֶבֶד שְׁמִסְדֵּר שְׂבַח לְפָנָיו רְבוּ, אֲמָצְעִיּוֹת דּוֹמָה לְעֶבֶד שְׁמִבְקֵשׁ פָּרֶס מְרֵבּוֹ, אַחֲרוֹנוֹת דּוֹמָה לְעֶבֶד שְׁקֵבֵל פָּרֶס מְרֵבּוֹ.** וְגַם פֶּאֶן רוֹאִים שֶׁהַקֵּב"ה מְשַׁפֵּיעַ לָאָדָם בְּבַחֲנֵינָת פָּרֶס. וְנִרְאֶה לְבֹאֵר עַל פִּי מֶה שֶׁבֹאֲרָנוּ בְּמֵאמֵר 'סוּד הַחֲצִי' בְּסוּד הַיַּחֲזֵק שֶׁל הַמִּצְוָה בְּלִיל הַסֹּדֵר, שְׁכָל

ההשפעה בעולם הזה היא רק חצי והחצי השני נשאר לעולם הבא, כפי שהבאנו מה'שערי אורה', אדם שעובד על מנת לקבל שכר כונתו על מנת לקבל פרס, שזה החצי שלו שמקבל בעולם הזה, או שעובד על מנת לקבל שכר בעולם הבא, שזה החצי ששמור לו לעולם הבא, ואף על פי שהקב"ה משפיע עבורו השפעה זו אין ראוי לעבד את השם על מנת לקבל השפעה זו, וכן בתפלה האדם מבקש פרס מרבו דתפלה היא חיי שעה, והאדם מבקש את החצי של עולם הזה בתפלתו. וכן מצינו בזהר (תיקונים לה.) **"מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש" באמצעיות.** ורואים שבברכות אמצעיות הקב"ה משפיע את חצי המלכות. והזהר מסמך זאת לפתוב על אחשוורוש מלך פרס שהציע את חצי המלכות.

מצינו בגמרא (שבת לא.) אמר רבא בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו, נשאת ונתת באמונה, קבעת עתים לתורה, עסקת בפריה ורביה, צפית לישועה, פלפלת בחכמה, הבנת דבר מתוך דבר. רואים שמכל התר"ג מצוות שואלים את האדם מלבד למוד התורה על שתי מצוות בלבד: **עסקת בפריה ורביה, צפית לישועה.** וכן **צפית לישועה** בגימטריא **יראת שמים.** וכפי שמובא בסמ"ג בספר המצוות שמונה את מצות צפית לישועה שנקמדת מהדבר הראשון של עשרת הדברות: (שמות כ, ב) **"אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים מבית עבדים"**, ורואים שיש כאן ענין שרשי שעליו יושב כל הבנין של היהודי והוא הבסיס של היראת שמים שעל זה יושב הכל. וכן מובא ברמב"ם (מלכים יא, א) **המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה וכו', וכל מי שאינו מאמין בו או מי שאינו מחפה לביאתו לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבנו.** ורואים שהרמב"ם מחלק לשני חלקים מי שאינו מאמין או מי שאינו מחפה לביאת המשיח הוא כופר בתורה ובמשה רבנו. ונשאלת השאלה הרי האדם שמצפה לישועה הוא עובד את ה' על מנת לקבל פרס בימות המשיח להתענג על ה', וכמו שרואים בכמה מקומות בנוסח התפילה שהאדם מבקש גם על עצמו באופן פרטי שיזכה לזה: **"יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלהיך."** **ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים.** **"ונזכה ונחיה ונראה ונירש טובה וברכה לשני ימות המשיח ולחיי העולם הבא."** ובודאי האדם רוצה גם את ההנאה לעצמו שיזכה להתענג על ה' בימות המשיח, ובפרט שזה רצון ה' ותכלית בריאת האדם, ואיך אפשר לדרוש מהאדם להשתוקק ולחכות ולצפות למתן שכר שזה סותר את מהות עבודת האדם שצריך לעבוד שלא על מנת לקבל פרס לא בעולם הזה ולא בימות המשיח ולא בעולם הבא. והביאור כפי שבארנו שתכלית העבודה היא להיות קרוב לה' ומחובר לה' ומבוטל לה', ואמנם האדם יודע שמי שסמוך לשולחן המלך יש לו כל טוב, וזה גם מחזק את האדם לרצות להיות קרוב לה', אבל החסרון בעל מנת לקבל פרס זה רק במי שלוקח את הפרוסה לאכול מחוץ לשולחן המלך וכפי שבארנו. ואכן רואים בספר 'מסילת ישרים' כשמביא את החסרון במי שעובד על מנת לקבל פרס בעולם הבא, שם הוא מאריך בענין צפית לישועה כיון ששני הדברים הולכים יחד כפי שבארנו ונביא את דבריו: (פ"ט) **וידאי שמי שמתכוון בעבודתו לטהר נפשו לפני בוראו, למען תזכה לשבת את פניו בכלל הישרים והחסידים, לחזות**

בנעם ה' ולבקר בהיכלו ולקבל הגמול אשר בעולם הבא, לא נוכל לומר שתהיה פונה זו רעה, אכן לא נוכל לומר גם כן שתהיה היותר טובה, כי עד שהאדם מתפון לטובת עצמו סוף סוף עבודתו לצדך עצמו: אך הפונה האמתית המצויה בחסידים אשר טרחו והשתדלו להשיגה, הוא שיהיה האדם עובד רק למען אשר כבודו של האדון ברוך הוא יגדל וירבה, וזה יהיה אחר שהתגבר באהבה אליו יתברך ויהיה חומד ומתאנה אל הגדלת כבודו ומצטער על כל שימצט ממנו, כי אז יעבד עבודתו לתכלית זה שלפחות מצדו יהיה כבודו יתברך מתגדל, ויתאנה שכל שאר בני האדם יהיו כמו כן, ויצטער ויתאנה על מה שממצטים שאר בני האדם, וכל שכן על מה שממצט הוא עצמו, בשוגג או באנס או בחלשת הטבע, אשר קשה לו לשמר מן החטאים בכל עת, כענין הפתוב "כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא". ודבר זה בארוהו בתנא דבי אליהו זכור לטוב אמרו, 'כל חכם מישראל שיש בו דבר תורה לאמתו ומתאנה על כבודו של הקדוש ברוך הוא, ועל כבודו של ישראל כל ימיו, ומתאנה ומצור לכבוד ירושלים, ולכבוד בית המקדש, ולשועה שתצמח בקרוב, ולכנוס גליות, זוכה לרוח הקדש בדבריו', נמצאת למד שזאת היא הפונה המעלה שהיא רחוקה לגמרי מכל הנאות עצמו, ואינה אלא לכבודו של מקום ולקדוש שמו יתברך המתקדש בביריותיו בשעה שעושים רצונו. ועל זה אמרו 'איזהו חסיד המתחסד עם קונו', והנה החסיד הזה מלבד העבודה שהוא עובד במעשה מצוותיו על הפונה הזאת, הנה ודאי צריך שיצטער תמיד צער ממש על הגלות ועל החרבן, מצד שזה גורם מעוט כביכול לכבודו יתברך, ויתאנה לגאולה, לפי שבה יהיה עליו לכבוד השם יתברך, והוא מה שאמר התנא דבי אליהו שהבאנו למעלה, 'ומתאנה ומצור לכבוד ירושלים וכו'', ויתפלל תמיד על גאולתו של ישראל והשבת כבוד שמים לעליו'. ואם יאמר אדם, מי אני ומה אני ספון שאתפלל על ירושלים וכו', המפני תפילתי וכנסו הגליות ותצמח הישועה, תשובתו בצדו כאותה ששינונו 'לפיכך נברא אדם יחיד כדי שכל אחד יאמר, בשבילי נברא העולם', וכבר נחת רוח הוא לפניו יתברך שיהיו בניו מבקשים ומתפללים על זאת, ואף שלא תעשה בקשתם, מפני שלא הגיע הזמן או מאיזה טעם שיהיה, הנה הם עשו את שלהם והקדוש ברוך הוא שמח בזה. ועל העדר זה הדבר התרעם הנביא "וירא כי אין איש, וישתומם כי אין מפגיע". ואמר "ואביט ואין עוזר, ואשתומם ואין סומך". ואומר "ציון היא, דרש אין לה", ופרשו ז"ל 'מפלל דבעיא דרישה', הרי כאן שחיבים אנחנו בזה, ואין לנו לפטר מפני מעוט כחננו, כי על כיוצא בזה שנינו 'לא עליך המלאכה לגמר, ואי אתה בן חורין לבטל הימנה'. ואמר עוד הנביא "אין מנהל לה מפל בנים ילדה, ואין מחזיק בגדה מפל בנים גדלה", ואמר "כל הבשר חציר, וכל חסדו כצניץ השדה", ופרשו ז"ל שכל חסד שעושים לעצמם הם עושים, לטובת נפשם ולהנאותם, ואינם מתפונים לפונה השלמה הזאת, ולא מבקשים על עלוי הכבוד וגאולתו של ישראל,

שְׁהָרִי אִי אֶפְשָׁר לִפְּבֹד הָעֲלִיּוֹן לְהִתְרַבּוֹת אֲלָא בְּגִלְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּבְרַבּוּי כְּבוֹדָם, שְׁזָה תְּלוּי בְּזָה בְּאַמֶּת, וְכִמּוֹ שֶׁפֶּתוּב בְּתִנָּא דְּבִי אֱלִיָּהוּ שְׁהִזְפִּיתִי, "וּמִתְאַנֵּחַ עַל כְּבוֹדוֹ שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא" וכו'. נִמְצְאָתָ לְמַד שְׁשִׁנִּי דְּבָרִים יֵשׁ בְּעֵינֵינוּ זֶה, אֶחָד הַפְּנִיָּה בְּכָל מִצְוָה וְעִבּוּדָה שֶׁתִּהְיֶה לְעֵלּוּי כְּבוֹדוֹ שֶׁל מְקוֹם בְּמָה שֶׁבְּרִיּוּתוֹ עוֹשִׂים נֶחֱת רוּחַ לְפָנָיו. וְעוֹד הַצֶּעֶר וְהַבְּקָשָׁה עַל עֲלִי הַכְּבוֹד הַזֶּה שֶׁיַּעֲשֶׂה בְּשִׁלְמוֹת בְּעֵלּוּי כְּבוֹדָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְשִׁלּוּתָם. מוּבָא ב'צִמְח צִדֵּק' מְלוּבָאוּיטש (דֶּרֶךְ מִצְוֹתֶיךָ קֵלֶח א) מַעַת לַעַת הִיא נִשְׁמַע קוּלוֹ שֶׁל רַבְּנֵנוּ הַזֶּקֶן [הַבַּעַל הַתִּנְיָא] בַּעַת דְּבִקּוּתוֹ כִּשְׁהוּא אוֹמֵר 'מִי לִי בִשְׁמַיִם וְעַמֶּךָ לֹא חִפְצָתִי בְּאַרְץ' אֵינִי רוֹצֵה לֹא אֶת הָעוֹלָם הַבֶּא, לֹא אֶת הַגֶּן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן, וְלֹא אֶת גֶּן עֵדֶן הַתַּחְתּוֹן, רוֹצֵה אֲנִי אוֹתְךָ בַּעֲצֶמְךָ. וְלִכְאוּרָה הֵם הַדְּבָרִים שֶׁבְּאַרְנוּ שֶׁהָאִדָם צָרִיךְ לִשְׁאוּף לִהְיוֹת קְרוֹב לַה' וּמִחוּבֵר לַה' וּמִבוֹטֵל לַה', וְלֹא לִשְׁכַר הַגֶּן עֵדֶן וְהָעוֹלָם הַבֶּא בְּאוֹפֶן שֶׁל פְּרוּסָה שְׁפוּרָס לַעֲצֵמוֹ אֶת הַהִנָּה וְכַדְלָעִיל.

וְכֵן מוּבָא ב'מֵאֲמָרֵי אֲדָמוֹר' הַזֶּקֶן (מֵאֲמָרִים הַקְּצֵרִים וְאַתְחַנֵּן) וּבְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ בַּחֲנִינָת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שִׁישׁ לוֹ חֶלֶק ד' אֲמוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְהַחֶלֶק הוּא חֶלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל וְהַד' אֲמוֹת הוּא אוֹתִיּוֹת שֶׁם יְהוָה שִׁישׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, "כִּי חֶלֶק יְהוָה עִמּוֹ" וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יִכּוֹל לֵאמֹר "מִי לִי בִשְׁמַיִם וְעַמֶּךָ לֹא חִפְצָתִי בְּאַרְץ" לֹא עוֹלָם הַבֶּא וְגֵן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן וְהַתַּחְתּוֹן, וְלֹא עוֹלָם הַזֶּה, רַק כָּל מִגְמַתָם לְמַהוּוֹי אֶחָד בְּאַחַד. וְרוֹאִים שֶׁמִּדְּרָגָה זוֹ שִׁיכֶת בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהִגִּיעַ אֵלָיָה, וְכַפִּי שֶׁבְּאַרְנוּ שֶׁזֶה הַבְּסִיס שֶׁל תְּכִלִּית הָאִדָם בְּעוֹלָמוֹ, וְכָל זֶה קֶשׁוּר עִם הָעֵינִין שֶׁכָּל יְהוּדִי הוּא "חֶלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל" "יַעֲקֹב חָבֵל נִחְלָתוֹ", וְהַשְׂאִיפָה הִיא לַחֲזוֹר לְהַכֵּל בְּשֶׁרֶשׁ וְלִהְיוֹת מִבוֹטֵל לְשֶׁרֶשׁ שֶׁמִּמֶּנּוּ נִלְקַחְנוּ. וְהוֹסִיף הַרָה"ג ר' א. י. שְׁלִיט"א שֶׁבְּמִתֵּן תּוֹרָה כָּל עַם יִשְׂרָאֵל זָכוּ לִכְךָ כִּשְׁמֵעוֹ "אֲנִכִּי" שֶׁשֶׁם הַשֶּׁרֶשׁ שֶׁל צִפִּית לִישׁוּעָה כַּדְלָעִיל, וְשֶׁם הִיא לְכָל יְהוּדִי אֶת הַחִיבוּר עִם ה' אֶחָד בְּאַחַד שֶׁרָאוּ כָּל בֶּשֶׂר שֶׁפִּי ה' דִּבֶּר, לִכֵּן כָּתוּב "וַיַּחֲנֶן שֶׁם יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הָהָר" ר"ת יַעֲקֹב חָבֵל נִחְלָתוֹ. וְכָל זֶה קֶשׁוּר עִם הַד' אֲמוֹת שֶׁל יְהוּדִי בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל שֶׁשׁוּרָה שֶׁם ד' אוֹתִיּוֹת יְהוָה, לִכֵּן הַפְּסוּק "קוֹם הִתְהַלֵּךְ בְּאַרְץ לְרַחֲבָה" ר"ת קֶבֶל"ה כִּפִּי שֶׁהִבְאֵנוּ שֶׁבְּלִימוּד הַקְּבֵלָה זֹכִים לְהִתְחַבֵּר לַה' וְלִהְיוֹת חֶלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל לְהִגִּיעַ לְתַכְלִית הָעִבּוּדָה שֶׁלֹּא עַל מִנַּת לִקְבֵּל פֶּרֶס, וְכָל שְׁלּוּמִדִּים וּמִשְׁכִּילִים בְּפִנִּימִיּוֹת הַחֲכָמָה נִכְנָסִים לְחִיבוּר יוֹתֵר חֲזָק עִם הַקֶּבֶל"ה שֶׁהוּא הַתְּכִלִּית הַנִּרְצִית שֶׁמוֹצִיָּאָה מִהִדְּרָגָה שֶׁל לִקְבֵּל פֶּרֶס.

וְכֵן מוּבָא ב'הַפְּלָאָה' שֶׁשְׁכַר הַמִּצְוָה הִיא לַעֲשׂוֹת נֶחֱת רוּחַ לִקְבֵּל"ה, וְאִיךָ לֶךְ תַּעֲנוּג גְּדוֹל מִזֶּה שֶׁאֵין כְּמוֹהוּ אִפִּילוֹ בְּעוֹלָם הַבֶּא, וְלִכֵּן שְׁכַר מִצְוָה מִצְוָה, שֶׁזֶה הַשְׁכַּר הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר לִקְבֵּל עוֹד מִצְוָה וְעוֹד מִצְוָה וְעוֹד נֶחֱת רוּחַ לִקְבֵּל"ה, וְהַתַּעֲנוּג הַזֶּה הוּא חֶלֶק מִהַמִּצְוָה וְאִדְרָבָה בִּשְׁבִיל זֶה נִבְרָא הָאִדָם לְהִגִּיעַ לְתַעֲנוּג הַזֶּה, וְנִבְיָא אֶת דְּבָרָיו: (כְּתוּבוֹת ח:) טָף לְמָה הֵם בְּאֵין כַּדִּי לִיתֵּן שְׁכַר לְמִבְיָאֵיהֶן, וְלִכְאוּרָה קֶשֶׁה דְּזֶה הוּי כְּמִשְׁמֵשׁ הָרַב עַל מִנַּת לִקְבֵּל פֶּרֶס אֲלָא הָעֵינִין הוּא מִפְּנֵי שֶׁאִמְרוּ חֲז"ל שְׁכַר מִצְוָה מִצְוָה שְׁכַר עִבְרָה עִבְרָה וכו', אִם כֵּן מָה שֶׁאִמְרוּ לַעֲבֹד עַל מִנַּת שֶׁלֹּא לִקְבֵּל פֶּרֶס הֵינּוּ בִּשְׁבִיל

הנאת עצמו לעולם הבא. אבל כשמכוין לנחת רוח לפני הקב"ה מה רב טובו. וכן שם (ב.) לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפילו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה. ענינו לפי פשוטו כי הלימוד לשמה אינו אלא לאחר ששיג האדם גודל מעלות התורה כי נשגבה היא מאוד כמו שאמרו יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים יותר מכל חיי העולם הבא וכו', וזהו שאמרו אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס, ענין פרס הוא לשון חצי דבר כפירש"י בכמה מקומות, והיינו שכל השכר שרוצה לקבל הוא אינו בשלימות. וזהו שאמר הוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה כי כפי מה שחשובה בעיניו בודאי לא יפסיד מזה, היינו דקאמר "ושלל לא יחסר" רוצה לומר מה שהוא שוללת ממך שהוא הפסיד המצוה שעל ידי שהוא עוסק בה מניח מריוח, תדע נאמנה שמה שהוא שוללת ממך לא יחסר וכנגד זה יהיה שכרה. וזהו שאמר שאין חילוק בין מצוה קלה לחמורה שלא ניתן קיצבה לשכר המצות אלא שהאדם בעצמו קצב שכרו ואם יחשב יותר אצלו ירבה שכרו יותר ואם יתחשב אצלו יותר מכל השכר שבעולם הבא באמת אין שיעור לשכרו. ועל זה אמר יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים מכל חיי העולם הבא. אמנם בהגיע למעלה גדולה ונפלאה זו אין שום מציאות ליתן לו שכר יותר מן המצוה עצמו כמו שאמרו חז"ל שכר מצוה מצוה והוא שמתענג תענוג נפלא בקיום המצוה. כי המצוה שוה יותר והיא בעצמה שכרה.

ברכת התורה שבאה ממשה לוקחת את השפע מעשו וישמעאל.

כתוב (דברים לג, א) "וזאת הברכה אשר ברח משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו: ויאמר יהוה מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרבבת קדש מימינו אשדת למו: אף חבב עמים כל קדשיו בידך והם תכו לרגלך ישא מדברתיך". ולכאורה צריך להבין מדוע משה פותח את ברכתו לעם ישראל במה שה' הציע את התורה לעשו וישמעאל ולא קבלוה, מה כל זה שייך לברכת משה שהיא ברכת התורה. וכפי שמבאר התרגום יונתן בן עוזיאל: ואמר יי מן סיני אתגלי למתן אורייתא לעמיה בית ישראל ודנח זיו איקר שכינתיה מגבלא למיתנה לבנוי דעשו ולא קבילו יתה, הופע בהדרת איקר מטוורא דפארן למיתנה לבנוי דישמעאל ולא קבילו יתה. ונראה לבאר על פי המדרש (מכילתא בחדש ה) "ויאמר ה' מסיני בא" ונגלה על בני עשו הרשע ואומר להם מקבלים אתם את התורה, אמרו לו מה כתיב בה אמר להם "לא תרצח", אמרו זו היא ירושה שהורישנו אבינו שנאמר "על חרבך תחיה". נגלה על בני ישמעאל אמר להם מקבלין אתם את התורה, אמרו לו מה כתוב בה, אמר

להם "לא תגנוב", אמרו לו בזו הברכה נתברך אבינו דכתיב "הוא יהיה פרא אדם", וכתוב "כי גנוב גנבת". ורואים שעשו וישמעאל לא רצו לקבל את התורה כי היא סותרת לברכה שקבלו מאביהם ברכת הרציחה שקבלו מעשו, וברכת הגניבה שקבלו מישמעאל. ומצינו בגמרא (ב"ק לח.) רבי יוחנן אמר "הופיע מהר פארן", מפארן הופיע ממונם לישראל. רואים שבפסוקים האלה נרמז שבני ישראל זכו בממון אמות העולם בזכות מתן תורה. ומבאר רש"י "הופיע" גילה ממון והתירו: "מפארן" כשסיבב והחזיר התורה על כל האומות ולא קיבלוה". ורואים שאחרי שאומות העולם לא הסכימו לקבל את התורה כי היא נוגדת את הברכה והשפיע שלהם, ה' נתן לעם ישראל את התורה יחד עם הברכה שתבוא מאומות העולם, שהשפיע שלהם יעבור לעם ישראל בזכות התורה. כי התורה היא צינורות השפיע של כל העולם, ומי שמקבל את התורה מקבל את צינורות השפיע וכל השאר צריכים לקבל ממנו.

ואם כך מובן שמשה פותח את ברכתו לעם ישראל שהיא ברכת התורה בזה שה' הציע את התורה לעשו וישמעאל שכוללים את כל השבעים אומות, כי בזה גופא טמון שפע ברכת התורה של עם ישראל שמעבירה את השפיע של אומות העולם לעם ישראל. וכן מצינו בגמרא (נדרים לח.) אמר רבי חמא בר חנינא לא העשיר משה אלא מפסלתו של לוחות, שנאמר "פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים" פסלתו שלך יהא. ורואים שהממון הוא בחינת פסלת, המסמלת את שפיע אמות העולם, ובזכות הלוחות והתורה זכה משה לפסלת הזאת, לקחת אותה משפיע האמות. וכן מצינו בזהר (ויקהל ריט:) שמקשר את הפסוק "פסל לך" להנאתך ולטובתך, לפסוק שנאמר על הקטרת שמעשירה על ידי הוצאת ניצוצות מהקלפה, (שמות ל, לד) "קח לך סמים", להנאתך ולטובתך. שבשני המקומות מוציאים ניצוצות, מהקלפה ומתעשרים.

ובסיום פרשת 'וזאת הברכה' כתוב (דברים לד, ט) "ויהושע בן נון מלא רוח חכמה פי סמך משה את ידיו עליו וישמעו אליו בני ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה את משה". וביאר הרה"ג ר' משה שכטר שליט"א שנרמז כאן ברכת התורה מסיני שבאה ממה שלוקחים מעשו וישמעאל שמשה העביר ליהושע, כי יהושע בן נון יש לו את האות נון, ומשה סמך ידיו עליו לרמז שנתן לו את האות סמך ושתי אותיות יו"ד, יחד סיני, היינו שקיבל ממה את ברכת התורה מסיני, ובפנים יש את הברכה שלוקחים מעשו וישמעאל שנרמזת במילים "וישמעו אליו בני ישראל ויעשו", ויש כאן עומק שבזכות שיש לו את שלימות הברכה גם ממה שלוקחים מעשו וישמעאל זה מביא את בני ישראל לשמוע אליו ולעשות את מה שהתורה מצוה.

וכן את פרשת 'וזאת הברכה' קוראים בחג הסוכות שמקריבים שבעים פרים לכפר על שבעים אומות. וכן מצינו בזהר (נח ד.) שנסוף המים בסכות מעורר את שליטת ישראל על אמות העולם. וכן מצינו בגמרא (סוכה יב.) שהתורה אמרה לעשות את הסכך מפסלת גרן ויקב, והגמרא שם (יט.) קוראת לסכך בשם פסל. רמז על היניקה של הקלפה שיונקת מבחינת הפסלת, וכפי שהבאנו על העשירות של משה פסלתו שלך יהא.

מובא בשם הגר"א שְׁנַעְשָׂה מְרַמֵּז על עֲשׂו שֶׁהוּא מְלָשׁוֹן עֲשִׂיָּה, וְנִשְׁמַע מְרַמֵּז על יִשְׁמַעְאֵל שֶׁהוּא מְלָשׁוֹן שְׁמִיעָה. ומבאר לפי דברי הזהר שה' שיחד כביכול את עם ישראל לומר נעשה ונשמע עם הברכות והאורות שהוא לקח מעשו וישמעאל. וכן מובא מהג"ר משה שפירא זצ"ל שהמילה **"הופיע"** מופיע פעם אחת בתורה בפסוק שהזכרנו **"הופיע"** מהר פארן" ובתפילות ימים נוראים נאמר 'בקול שופר עליהם הופעת', ורואים שקשרו את השופר במתן תורה למה שה' הופיע מהר פארן אחרי שישמעאל לא רצה לקבל את התורה. ומבאר שישמעאל הם מלשון **שמיעה**, לכן הם קשורים ל**שמיעת** השופר במתן תורה, וכיון שכתוב שה' הופיע מהר פארן מישמעאל לתת את התורה, לכן אמרו לשון הופעה במתן תורה על השופר שקשור עם ישמעאל. והוסיף הרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א שבראש השנה ביום הראשון קוראים את פרשת **"גרש את האמה הזאת ואת בנה"**, שזה היה קשה לאברהם לשלוח את בנו מביתו שיגרום לו לצאת לתרבות רעה, וביום השני קוראים את פרשת **עקידת יצחק**, ומבאר שהיה אצל אברהם שני עקידות שקשורות לשופר של מתן תורה, לכן הם קשורות לשופר של ראש השנה, עקידה אחת בגירוש ישמעאל שקוראים ביום הראשון של ראש השנה, וכפי שבארנו שישמעאל קשור ל**שמיעת** השופר של מתן תורה, ועקידה שניה היא עקידת יצחק שקוראים ביום השני של ראש השנה קשורה לשופר שה' תקע במתן תורה מאילו של יצחק.

ועוד מובא מהרה"ג ר' אורי יונגרייז שליט"א שלכאורה מה אמרו עשו וישמעאל שהם מעונינים לגנוב ולרצוח, הרי זה ממילא אסור להם לעשות מצד שבע מצות בני נח, ואין זה שייך לקבלת התורה כלל. ומבאר שאצל עם ישראל כשקבלו עליהם **לא תרצח ולא תגנוב** זה כלל בפנים גם **הלבנת פנים וגניבת דעת** ושאר הענינים שקשורים באיסורים אלו, ובקבלת התורה עם ישראל בטלו את עצמם לרצון ה' שכל מה שיאמר בלא תרצח ולא תגנוב נעשה ונשמע, מה שאין כן עשו וישמעאל אמנם ידעו שאסור להם לרצוח ולגנוב מצד שבע מצות בני נח, אבל לא היו מוכנים לקבל תורה חדשה בענינים אלו עצמם שהם מרמים ועושקים ומוצאים את הדרך לעבור עליהם באופנים אחרים כמו שאומר המדרש שזה הירושה שקבלו מאבותיהם להיות פרא אדם ועל חרבך תחיה. ושוב פעם רואים שנקודת ה**נעשה ונשמע** לקחה את השפע והניצוצות שהיו טמונים ב**עשו וישמעאל** שלא הסכימו לקבל עול תורה בנעשה ונשמע.

וכן מצינו במדרש שמקשר את מה שאומות העולם לא רצו לקבל את התורה, יחד עם פריקת עול שבע מצות בני נח שגם את זה אינם מוכנים לקבל: (ילקוט דברים תתקנא) **"ויאמר ה' מסיני בא" זה לשון עברי. "וזרח משעיר למר" זה לשון רומי. "הופיע מהר פארן" זה לשון ערבי. "ואתה מרבבות קדש" זה לשון ארמי. דבר אחר "ויאמר ה' מסיני בא" כשנגלה המקום ליתן תורה לישראל לא על ישראל בלבד נגלה אלא על כל האומות, בתחלה הלך לבני עשו ואמר להם מקבלין אתם את התורה אמרו לו מה כתיב בה אמר להם **"לא תרצח"**, אמרו לו כל עצמן של אותן האנשים אביהם רוצח הוא שנאמר **"והידיים ידי עשו"** ועל כך הבטיחו אביו **"ועל חרבך תחיה"**, הלך**

לו אצל בני עמון ומואב אמר להם מקבלין אתם את התורה, אמרו לו מה כתיב בה "לא תנאף", אמרו לו כל עצמה של ערוה שלהם היא שנאמר "ותהרין שתי בנות לוט מאביהן", הלך ומצא את בני ישמעאל אמר להם מקבלין אתם את התורה, אמרו לו מה כתיב בה "לא תגנוב", אמרו לו כל עצמן של אביהם לסטים היה שנאמר "והוא יהיה פרא אדם" לא היתה אומה באומות שלא הלך ודבר ודפק על פתחה אם ירצו ויקבלו את התורה, וכן הוא אומר "יודוך ה' כל מלכי ארץ כי שמעו אמרי פיך", יכול שמעו וקבלו, תלמוד לומר "ואותם לא תעשו", ואומר "ועשיתי באף ובחמה נקם את הגוים אשר לא שמעו", אלא אפילו שבע מצות שקבלו עליהם בני נח לא יכלו לעמוד בהם עד שפרקום ונתנום לישראל.

שרש השפע בסוד עשב שדה בהמה והקשר לחג הסוכות

כתוב (דברים יא, טו) "וַנִּתְּתִי עֵשֶׂב בְּשֹׂדֶךְ לְבִהֲמֶתְךָ וְאֹכֶלֶת וְשִׁבְעֶתָ" ורואים ששרש הברכה של "וְאֹכֶלֶת וְשִׁבְעֶתָ" מתחיל מהמילים "עֵשֶׂב בְּשֹׂדֶךְ לְבִהֲמֶתְךָ" ורש"י מתקשה שם מה הקשר ומבאר שאכן אין קשר, והרמב"ן מבאר שיש קשר: בספרי "ואכלת ושבעת" כשבהמתך אוכלת ושובעת עובדת האדמה, וכן הוא אומר "ורב תבואות בכח שור". וכעין זה מבאר ר' רבנו בחיי שם: כשיהיה רב העשב בשדה והמרעה טוב אז ואכלת ושבעת, כי הוא סימן השובע במזונות בני האדם. ודרשו חז"ל "ונתתי עשב בשדך לבהמתך" והדר "ואכלת" מכאן שאסור לו לאכול עד שיתן מאכל לבהמתו. ושמעתי רמז פלא מהרה"ג ר' משה שכטר שליט"א על המילים עש"ב שד"ה בהמ"ה:

ע	ש	ב
ש	ד	ה
ב	ה	מה

ומהרמז הזה רואים שהשרש בא גם מימין לשמאל וגם מלמעלה למטה לפי הסדר, לרמז שזה שרש השפע הגשמי בבריאה. ונראה לבאר על פי הזהר (בראשית יח. יט.) שְׁהַמְלָאכִים הֵם בְּבַחֲיַנַת עֵשֶׂב, וְהַכְּתוּב "עֵשֶׂב מְזִרִיעַ זֶרַע" מְרַמֵּז עַל הַהִשְׁפָּעָה שֶׁמִּשְׁפִּיעִים בְּבַחֲיַנַת הַזֶּרַע הַבָּא מִהִסּוּד לְמַלְכוּת שֵׁם שֶׁרֶשׁ הַשֶּׁפַע שֶׁל כָּל הַבְּרִיאָה. וְכֵן מוּבָא בְּכַתְבֵי הַר"א חֲבֵר (בית עולמים' קלג:) עֵשֶׂבִים הֵם שְׁעָרוֹת מְלִשׁוֹן שְׁאֵמְרוּ עֲקִיבָא יַעֲלוּ עֵשֶׂבִים בְּלִחְיָה. ושערות מסמלות את צנורות השפע של העולם. וְכֵן מוּבָא בִּסְפֵר 'לִיקוּטֵי תוֹרָה' (ראה) "ונתתי עשב בשדך לבהמתך". פירוש עשב הם המלאכים שלוחי ההשפעה שבהם ועל ידם נמשך ההשפעה מלמעלה להיות לו כח ועוז להפוך נפש הבהמית. וכן שם (בחקותי) יש כח לנפש

הבהמית גם כן להתעלות ולהכלל באש שלמעלה על ידי התלהבות הנפש אלקית, והוא על ידי בחינת העשב שנותנים לה דהיינו הארות והמשכות אלקות מבחינת ממלא כל עלמין וכו', ב' מיני מאכל אחד מאכל לאדם, והב' מאכל לבהמה ותחלה יש להאכיל לבהמה הוא שיסדר שבחו של מקום בפסוקי דזמרא להיות על ידי זה כח ועוז לנפש הבהמית דוקא ליכלל ולהדבק. והוסיף הרה"ג ר' אברהם קוסמן שליט"א שבפסוק **"וַנְתַּתִּי עֵשָׂב בְּשֹׁדֶךָ לְבִהֶמְתְּךָ וְאֶכְלֶתָ וְשָׂבַעְתָּ"** יש דומם צומח חי מדבר, ויש כאן רמז שהשפע יורד לכל הדומם צומח חי מדבר יחד שכולם תלויים בכולם, וכפי שהבאנו מה'רבנו בחי', והסוד הוא כפי שבארנו שאם צנורות השפע משפיעים כולם מקבלים.

וכן מובא בספר 'תורה אור' שבפסוק הזה נרמז השפעת החסד והחכמה משם ע"ב: (משפטים) **והנה משה כחו גדול שממשיך ומשפיע בחינת דעת בכנסת ישראל** אף גם בנשמות שנקראו זרע בהמה שיהיה בהם בחינת דעת והרגשה באלקות להיות **"וידעת היום כו' דע את אלקי אביך כו"**, והוא המזווג וממשיך בחינת חכמה לבינה שיהיו בההתבוננות בחינת ראייה כו', כי משה נקרא רעיא מהימנא אחד המיוחד משבעה רועים שרועה ומפרנס הנשמות ישראל בהשפעתו אליהם מוח הדעת, שזהו פירוש רעיא מהימנא שמפרנס את האמונה. ולכן הוא גואל ראשון וגואל אחרון פירוש גואל ראשון שהוא המשפיע להם בחינת הדעת שבתחלת הדבור שלו, אמר להם **"וידעתם כי אני הו'ה"** כי מקודם כתיב **"ויאמן העם"**. והוא יהיה גם כן גואל אחרון להיות בחינת **"ומלאה הארץ דעה כו"**. וזהו **"ונתתי עשב בשדך לבהמתך"**. פירוש עשב הוא בחינת דעת שהוא שם ע"ב ושי"ן באמצע התיבה, [שי"ן עולה ה' פעמים ע"ב] שם ע"ב הוא בחכמה משום שהדעת ממשיך זיווג חכמה עם בינה שנמשך בשדך בחינת חקל תפוחין קדישין בשביל בהמתך הם הנשמות שנקראים זרע בהמה.

וכן האותיות **עש"ב שד"ה בהמ"ה** נרמזים באותיות האמצע של הפסוק שנאמר על מלך המשיח: (תהילים מה, ז) **"כִּסְאָךְ אֱלֹהִים עוֹלָם וְעַד שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל שִׁבְט מַלְכוּתְךָ: אֶהְיֶה צֶדֶק וְתִשְׁנֶא רֶשַׁע עַל כֵּן מִשְׁחָךְ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ שָׁמֹן שְׁשׁוֹן מִחֲבֹרֶךְ"**. וכפי שמצינו בזהר (בראשית כט:): **חיים תלויים בָּבֶן ישי, ובוא"ו נמשכים לו, ובהם שולט בכל, והארץ ממנו נזונה**. רואים שהמשיח ישפיע פרנסה דרך האות ו' ובכח זה הוא שולט בכל. דבעל המאה הוא בעל הדעה. וכן בן ישי בגימטריא עש"ב. וכן מצינו בזהר שמשחך בן דוד הוא בבחינת עש"ב. (הקדמה כה:): **"וכל שיח השדה", זה משיח ראשון, "טרם יהיה בארץ"**.

"וכל עשב השדה טרם יצמח", זה משיח שני. וכן עש"ב הוא אותיות האמצע של בעז עבד ישי שמהם יצא דוד. וכן עש"ב אותיות שבע שמסמל את המלכות. וכן מצינו בזהר (תיקונים קכג:): **דוד שבעה מיני זהב היה בשעריו**. והוסיף הרה"ג ר' מ. פ. שליט"א שש"ב או ש"ב ע"ר ת"בין שני עולמות, כי העשב מסמל את צנורות השפע שמחברים את העולמות.

וכן מובא ב'מגלה עמקות' (וירא): **"בן תעשה כ'אשר ד'ברת ר"ת כד"ת הוא בגימטריא משיח בן דוד**. זה שפתוב **"רחצו רגליכם" "לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם"**, וכשיגיעו הנשמות רגלין ברגלין אז שעת הגאולה. וכן **"דרך**

כוכב" מרמז על דריכת המזל, כי כוכב מסמל מזל, כידוע שה' ברא בבריאת העולם את הכוכבים יחד עם המזלות, ושניהם משפיעים יחד. וזה עמק ה"דרך כוכב" שהמזל ידרוך ברגלים למטה מטה בלח הממון כדברי הזהר. וכן מובא בגמרא (סנהדרין קי) "ואת כל היקום אשר ברגליהם", אמר רבי אלעזר זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו. וזה סוד שנאמר במדרש על מלכיות מתגרות צפה לרגלו של משיח רומז על דריכת הרגל. וכן מובא מהרה"ג ר' משה שכטר שליט"א על הפסוק: (דברים לב, ב) "כשעירם עלי דשא וכרביבים עלי עשב" השעירים מרמזים על עשו איש שעיר, והרביבים מרמזים על ישמעאל שהיה רובה קשת, והשפע של הפרנסה דקדושה יבוא אחרי שיפלו עשו וישמעאל שיונקים מהדשא והעשב דקדושה. וכן עלי דשא עשב בגימטריא תשפ"ז, שהיא השנה שמכוונת כנגד הפסוק 5787 מתחית התורה שמדבר על נפילת הכלכלה באומות העולם כשיקומו צנורות הקדושה: (דברים לב, לה) "לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם כי קרוב יום אידם וחס עתדת למו".

והוסיף הרה"ג ר' דוד ויצמן שליט"א שהאותיות עש"ב ראש"י תבר"ת עש"ב שד"ה בהמ"ה מופיעות בסינון אותיות יחיד בתנ"ך בפסוק שמדבר על מצות הקהל בחג הסוכות שנקרא חג האסיף, שאוספים את הפירות והעשב מהשדות, ומקבלים שפע בבית המקדש דרך המלך במצות הקהל כשאוספים את כל ישראל לבית המקדש: (דברים לא, י) "ויצו משה אותם לאמר מקץ שבע שנים במעד שנת השמטה בחג הסוכות: בבוא כל ישראל". ובמצות הקהל המלך קורא את משנה תורה ששם מופיע הפסוק (דברים יא, טו) "ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת". וכן אם נחשב את מספר התבות מתחלת הקריאה של המלה, על פי הסדר המובא בגמרא בסוטה דף מ"א נראה שתבת עשב שעולה בגימטריא 372 היא התבה מספר 3072.

וכן כתב האדמו"ר ר' יואל מסטמאר זצוק"ל ספר 'על הגאולה ועל התמורה' שמבסס על מדרש חז"ל (רות רבה ז, יב) "וזאת לפנינו בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר", רבי חנינא פתר קרא בישראל לשעבר היו מקלסין על הגאולה שנאמר "זה אלי ואנוהו", ועכשו על התמורה שנאמר "וימירו את כבודם בתבנית שור אכל עשב" אין לה מנוח ומשקץ ומשנה פשור בשעה שאוכל עשב. שהמירו את הגאולה "בתבנית שור אכל עשב". וכן מובא ב'שער הגלגולים' להאריז"ל (כב) ששבעה עשר בתמוז ר"ת עש"ב, לרמז על הפסוק "בתבנית שור אכל עשב", שמדבר על חטא העגל שחטאו בשבעה עשר בתמוז, ונשתברו הלוחות. וכן מובא בספר ה'לקוטים' להאריז"ל (תהילים צב) על הפסוק "בפרח רשעים כמו עשב", שמרמז על הענין הזה. וכן שמעתי מהרה"ג ר' י. ב. א. שליט"א שהות ב' של "עשב" בפסוק (בראשית א, יא) "ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב" היא האות ה'470 מתחילת התורה כמנין י"ז תמוז. וזה הסוד שמובא בירושלמי (תענית כד, ר) עקיבה כד הוה חמי בר כוזבה הוה אמר דין הוא מלפא משיחא, א"ל ר' יוחנן בן תורתא עקיבה יעלו עשבים

בְּלִחְיֵיהֶם וְעִזְיוֹן בֶּן דָּוִד לֹא יָבֹא. היינו שתהיה יניקה משרש תורה שבעל פה שזה רבי עקיבה מצינורות השפע שלו שנרמזים בשערות הדיקנא שלו, וכביכול יהפכו את זה לעשב כמו שעשו בחטא העגל.

והוסיף הרה"ג ר' דניאל פואה שליט"א שאפשר לראות בפרשת ראה שהתורה פותחת פרשייה פתוחה בדיני מעשר: **"עֲשֹׂר תַעֲשֹׂר אֶת כָּל תְּבוּאֹת זֶרְעֶךָ הַיֵּצֵא הַשָּׂדֶה"**, שזה תיקון הדומם והצומח שצומחים בשדה, והתורה מסמיכה לזה בשלושה פרשיות סתומות את מצות שמיטה ושחרור עבד עברי בשנה השביעית, שזה הכל סוד השב"ע אותיות עש"ב כדלעיל, ואחרי זה באה פרשת בכור בהמה ששם מקדשים את הבהמות תיקון החי, ואחרי זה באים פרשיות החגים וחג הסוכות שמוזכר העליה לרגל של האדם לבית המקדש סוד תיקון האדם. ונביא את לשונות הפסוקים: (דברים יד, כב) **"עֲשֹׂר תַעֲשֹׂר אֶת כָּל תְּבוּאֹת זֶרְעֶךָ הַיֵּצֵא הַשָּׂדֶה שָׁנָה שָׁנָה: וְאֶכְלָתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר לְשָׁכֵן שְׁמוֹ שָׁם מֵעֲשֹׂר דָּגְנְךָ תִּירֶשֶׁךָ וְיִצְהָרְךָ וּבְכֹרֶת בָּקָרְךָ וְצֹאֲנֶךָ לְמַעַן תִּלְמַד לִירְאָה אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּל הַיָּמִים: וְכִי יִרְבֶּה מִמֶּךָ הַדָּרָךְ כִּי לֹא תוּכַל שְׂאתוֹ כִּי יִרְחַק מִמֶּךָ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹם שְׁמוֹ שָׁם כִּי יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְנִתְּתָה בַּפֶּסֶף וּצְרַתְּ הַפֶּסֶף בִּיָּדְךָ וְהִלַּכְתָּ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ: מִקֵּץ שִׁבְעַת שָׁנִים תַּעֲשֶׂה שְׁמִטָּה: וְזֶה דִּבְרֵי הַשְּׁמִטָּה שְׁמוֹט כָּל בַּעַל מִשָּׁה יָדוֹ אֲשֶׁר יִשָּׂה בְרַעְהוֹ לֹא יִגֹּשׁ אֶת רַעְהוֹ וְאֶת אָחִיו כִּי קָרָא שְׁמִטָּה לַיהוָה: אֶת הַנֶּכְרִי תִגָּשׁ וְאֲשֶׁר יִהְיֶה לָּךְ אֶת אָחִיךָ תִשְׁמַט יָדְךָ: אָפֶס כִּי לֹא יִהְיֶה בָּךְ אָבִיוֹן כִּי בָרַךְ יְהוָה בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ נַחֲלָה לְרִשְׁתָּהּ: רַק אִם שְׁמוֹעַ תִּשְׁמַע בְּקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לִשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מֵצִוְךָ הַיּוֹם: כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּרַכְךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָּךְ וְהִעֲבַטְתָּ גוֹיִם רַבִּים וְאַתָּה לֹא תַעֲבֹט וּמִשְׁלַת בְּגוֹיִם רַבִּים וּבָךְ לֹא יִמָּשְׁלוּ: כִּי יִהְיֶה בָּךְ אָבִיוֹן מֵאַחַד אָחִיךָ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָּךְ לֹא תֵאָמֵץ אֶת לִבְבְּךָ וְלֹא תִקְפֹּץ אֶת יָדְךָ מֵאָחִיךָ הָאָבִיוֹן: כִּי פָתַח תִּפְתָּח אֶת יָדְךָ לוֹ וְהִעֲבַט תַּעֲבִיטֵנוּ דִּי מִחֲסָרוֹ אֲשֶׁר יִחְסֹר לוֹ: וְנִתְּתָה הַפֶּסֶף בָּכֶל אֲשֶׁר תֹּאמֹר נִפְשֶׁךָ בִּבְקָר וּבְצֹאן וּבַיִן וּבַשֶּׂכֶר וּבָכֶל אֲשֶׁר תִּשְׁאַלְךָ נִפְשֶׁךָ וְאֶכְלָתָּ שָׁם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׂמַּחְתָּ אִתָּה וּבִיתְךָ: וְהָלֹוִי אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ לֹא תַעֲזֹבֵנוּ כִּי אֵין לוֹ חֶלֶק וְנַחֲלָה עִמָּךְ: מִקְצֵה שְׁלֹשׁ שָׁנִים תּוֹצִיא אֶת כָּל מֵעֶשֶׂר תְּבוּאָתְךָ בַּשָּׁנָה הַהִוא וְהִנַּחְתָּ בִּשְׁעָרֶיךָ: וּבָא הָלֹוִי כִּי אֵין לוֹ חֶלֶק וְנַחֲלָה עִמָּךְ וְהָגֵר וְהִיְתוֹם וְהָאֵלְמָנָה אֲשֶׁר בִּשְׁעָרֶיךָ וְאָכְלוּ וְשִׂבְעוּ לְמַעַן יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּכֶל מַעֲשֶׂה יָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה: הִשְׁמֹר לָּךְ פֶּן יִהְיֶה דִבְרֵי עִם לִבְבְּךָ בְּלִיעַל לֵאמֹר קָרְבָה שְׁנַת הַשְּׁבַע שְׁנַת הַשְּׁמִטָּה וְרָעָה עֵינֶךָ בְּאָחִיךָ הָאָבִיוֹן וְלֹא תִתֵּן לוֹ וְקָרָא עָלֶיךָ אֵל יְהוָה וְהָיָה בְּךָ חֲטָא: נָתַן תִּתֵּן לוֹ וְלֹא יָרַע לִבְבְּךָ בְּתַתָּךְ לוֹ כִּי בְּגִלְלֵי הַדָּבָר הַזֶּה יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בָּכֶל מַעֲשֶׂה וּבְכָל מְשַׁלַּח יָדְךָ: כִּי לֹא יִחְדַּל אָבִיוֹן מִקְרֵב הָאָרֶץ עַל פֶּן אֲנִי מֵצִוְךָ לֵאמֹר פָּתַח תִּפְתָּח אֶת יָדְךָ לְאָחִיךָ לַעֲנִיךָ וּלְאָבִינֶךָ בְּאֶרֶץ: כִּי יִמָּכֵר לָּךְ אָחִיךָ הָעֵבֶרִי אוֹ הָעֵבֶרִיָּה וְעִבְדְּךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבַשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית תִּשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ: וְכִי תִשְׁלַחְנוּ חֲפָשִׁי מֵעִמָּךְ לֹא תִשְׁלַחְנוּ רִיקָם: הַעֲנִיךָ תַעֲנִיךָ לוֹ מִצֹּאנֶךָ וּמִגִּרְנֶךָ וּמִיִּקְבְּךָ**

אשר בִּרְכָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִּתֵּן לוֹ: וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל כֵּן אֲנֹכִי מְצֻדָּה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה הַיּוֹם: וְהָיָה כִּי יֹאמַר אֱלֹהֶיךָ לֹא אֵצֶא מֵעַמִּי כִּי אֶהְבֵּךָ וְאֶת בֵּיתְךָ כִּי טוֹב לוֹ עַמִּי: וְלִקְחָתָה אֶת הַמִּרְצָע וְנִתְּתָה בְּאֶזְנוֹ וּבִדְלֹת וְהָיָה לְךָ עֶבֶד עוֹלָם וְאִף לְאֻמָּתְךָ תַּעֲשֶׂה כֵּן: לֹא יִקְשֶׁה בְּעֵינֶיךָ בְּשַׁלְחֶךָ אֶתוֹ חֲפָשִׁי מֵעַמִּי כִּי מִשְׁנֵה שָׂכָר שָׂכִיר עֲבָדְךָ שֵׁשׁ שָׁנִים וּבִרְכָה יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה: כָּל הַבְּכוֹר אֲשֶׁר יוֹלֵד בְּבִקְרָךָ וּבְצֹאֲנֶךָ הַזָּכָר תִּקְדִּישׁ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲבֹד בְּבֹכֶר שׁוֹרְךָ וְלֹא תִגַּז בְּכוֹר צֹאֲנֶךָ: לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ שָׁנָה בְּשָׁנָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֶתָּה וּבֵיתְךָ: וְכִי יִהְיֶה בּוֹ מוֹם פֶּסֶח אוֹ עוֹר כֹּל מוֹם רָע לֹא תִזְבְּחֶנּוּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ: בְּשַׁעֲרֶיךָ תֹאכְלֶנּוּ הַטֶּמֶא וְהַטְּהוֹר יִחַדּוּ כַּצִּבִּי וְכֹאֵיל: רַק אֶת דָּמּוֹ לֹא תֹאכַל עַל הָאָרֶץ תִּשְׁפֹּכֶנּוּ כַּמַּיִם: שְׁמֹר אֶת חֹדֶשׁ הָאָבִיב וְעָשִׂיתָ פֶסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ כִּי בְּחֹדֶשׁ הָאָבִיב הוֹצִיאֲךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לָיְלָה: וְזָבַחְתָּ פֶסַח לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ צֹאן וּבָקָר בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה לְשָׁכֹן שְׁמוֹ שֵׁם: לֹא תֹאכַל עָלָיו חֵמֶץ שִׁבְעַת יָמִים תֹּאכַל עָלָיו מִצּוֹת לֶחֶם עֹנִי כִּי בַחֲפֹזֹן יֵצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִמְעַן תִּזְכֹּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וְלֹא יֵרָאֶה לְךָ שָׂאֵר בְּכֹל גִּבְלֶךָ שִׁבְעַת יָמִים וְלֹא יֵלִין מִן הַבָּשָׂר אֲשֶׁר תִּזְבַּח בָּעֶרֶב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לַבֹּקֶר: לֹא תוּכַל לִזְבַּח אֶת הַפֶּסַח בְּאַחַד שַׁעֲרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: כִּי אִם אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁכֹן שְׁמוֹ שֵׁם תִּזְבַּח אֶת הַפֶּסַח בָּעֶרֶב כְּבוֹא הַשֶּׁמֶשׁ מוֹעֵד צֵאתְךָ מִמִּצְרַיִם: וּבִשְׁלֹתָ וְאִכְלָתָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בּוֹ וּפְנִיתָ בַבֹּקֶר וְהִלַּכְתָּ לְאַהֲלֶיךָ: שֵׁשֶׁת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עֲצַרְתָּ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה מְלָאכָה: שִׁבְעָה שִׁבְעַת תִּסְפֹּר לְךָ מִהַחֹל חֲרָמֶשׁ בַּקֶּמַח תַּחַל לִסְפֹּר שִׁבְעָה שִׁבְעוֹת: וְעָשִׂיתָ חֵג שִׁבְעוֹת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ מִסֵּת נִדְּבַת יָדְךָ אֲשֶׁר תִּתֵּן כֹּאֲשֶׁר יִבְרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: וְשִׁמַּחְתָּ לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶתָּה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאֻמָּתְךָ וְהַלּוֹי אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ וְהַגֵּר וְהַיִּתּוֹם וְהָאֵלְמָנָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשָׁכֹן שְׁמוֹ שֵׁם: וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּמִצְרַיִם וְשִׁמַּרְתָּ וְעָשִׂיתָ אֶת הַחֻקִּים הָאֵלֶּה: חֵג הַסֻּפֹּת תַּעֲשֶׂה לְךָ שִׁבְעַת יָמִים בְּאַסְפֹּךְ מִגֶּרְנְךָ וּמִיִּקְבְּךָ: וְשִׁמַּחְתָּ בַחֲנֹךְ אֶתָּה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ וְעַבְדְּךָ וְאֻמָּתְךָ וְהַלּוֹי וְהַגֵּר וְהַיִּתּוֹם וְהָאֵלְמָנָה אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֶיךָ: שִׁבְעַת יָמִים תַּחֲג לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר יְהוָה כִּי יִבְרַכְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל תְּבוּאָתְךָ וּבְכֹל מַעֲשֶׂה יָדְךָ וְהָיִיתָ אֶף שִׂמַּח: שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יֵרָאֶה כָּל זָכוּר אֶת פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר בַּחֲג הַמִּצּוֹת וּבַחֲג הַשִּׁבְעוֹת וּבַחֲג הַסֻּפּוֹת וְלֹא יֵרָאֶה אֶת פְּנֵי יְהוָה רִיקָם: אִישׁ כְּמַתְּנֹת יָדוֹ כְּבִרְכַּת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לְךָ.

זעקת השכינה. [הדברים נכתבו בהתייעצות עם גדולי תורה].

איך יתכן שכבר באו כל הסימנים שבן דוד בא עד האחרון שבהם, ועד בכלל, ועדין לא תיקנו בכל הכוללים לימוד חובה של לפחות כמה דקות ביום בספר הזהר להצלת עם ישראל?

איך יתכן שדם ישראל נשפך כמים ואין מנסים את העצה היחידה שמובאת בחז"ל שיכולה להציל את עם ישראל גם בדור שכולו חייב להביא את הגאולה ברחמים?

האם מחכים חס ושלום לנהרות של דם ואז יתעוררו, ומדוע אין מנסים לכל הפחות להראות לקב"ה שרוצים את העצה היחידה שכתובה בתורה שבעל פה מפי חז"ל, ולהתחיל לכל הפחות עם לימוד נגלות הזהר.

היכן הם בני עדות המזרח שאבותיהם ואבות אבותיהם עסקו בעיקר בחכמה הזאת, ובזכות זה זכו שהיטלר ימ"ש לא נכנס למדינותיהם, מדוע עדין לא תיקנו לימוד ברבים בכל כולל, בספר הזהר ובשאר הספרים שעוסקים בפנימיות התורה?

איך יתכן שרבבות לומדי התורה הגיעו למצב של דוחק גדול בפרנסה שרק הולך ומחריף ח"ו, ועדין לא עשינו שום חשבון נפש על מה באה עלינו הצרה הזאת, ומה הקב"ה דורש מאיתנו, ולא עשינו שום תקנה של לימוד ספר הזהר ברבים שהובטח לנו מפי חז"ל שיתן לנו מחסה ושובע ופרנסה בהרחבה גם בזמנים הקשים?

איך נוכל להתעלם מזעקת השכינה על בניה התינוקות שנשבו שנמצאים בסכנת חיים ובידינו להצילם, האם נוכל לומר ידינו לא שפכו את הדם הזה? כדברי הזהר בפרשת נשא, ובגין דעתידין ישאל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מגלותא ברחמי.

רבי יעקב צמח זצ"ל: (בהקדמה לספרו 'קול ברמה', על אידרא רבא) "רחל מבכה על בניה" שאינם עוסקים בחכמה הזאת הממהרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, כי אין מדרש קבוע בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", אין בניה מושכים וממהרים את המשיח. **בעל הגוב"י** על 'עץ חיים' (בהסכמתו לספר 'איפה שלימה' על אוצרות חיים). העניינים וההרוגים בזמן הגלות תובעים בבית דין של מעלה את התלמידי חכמים שלא למדו קבלה, ומענישים אותם על כך. **רבנו** ה'אור החיים' הקדוש (ויקרא כה, כה) "כי ימוך אחיך וגו'", פרשה זו תרמוז ענין גדול, והערה ליושבי תבל, "ימוך", כשהתחתונים מטין מדרך הטוב מסתלקים ההשפעות, ומתמסכן עמוד הקדושה, כי העיקר תלוי בהתחתונים. "ומכר מאחוזתו", ירצה על המשכן משכן העדות אשר בעונותינו נמכר הבית ביד האומות, והודיע הכתוב כי גאולתו היא ביד הצדיק אשר יהיה קרוב לה', הוא יגאל ממכר אחיו, ובזה יגאל ה' ממכרו, ועל זה עתידין ליתן את הדין כל אדוני הארץ גדולי ישראל, ומהם יבקש ה' עלבון הבית העלוב.

מצינו במדרש (ילקוט שמואל קו) **א"ר שמעון בר מנסיא אין ישראל רואין סימן גאולה לעולם עד שיחזרו ויבקשו שלשתם, הלא הוא דכתיב "אחר ישובו בני ישראל ויבקשו את ה' אלהיהם" זו מלכות שמים, "ואת דוד מלכם" זו מלכות בית דוד, "ופחדו אל ה' ואל טובו" זה בית המקדש. והרמח"ל (דרך עץ חיים) מבאר שבקוש מלכות ה' פרושו ללמד חקמת האמת.**

מסקנת הדברים: כל ראש כולל, מגיד שיעור, ואדם שיש לו השפעה על רבים, יתקן אצלו במסגרת שלו, בכל יום, חובת לימוד בספר הזוהר למשך כמה דקות להצלת עם ישראל. מתוך אמונה פשוטה בדברי חז"ל שזה הפתרון כמובטח. ועדיף לימוד ברבים בשיעור עם הבנה וכו'. ומי שבמקום לימודו עדין לא תיקנו את התקנה, יציל את נפשו בלימוד באופן פרטי כפי יכולתו.

חדש מסוד החשמל

סדנא של 9 שיעורים הדרכה בעניני מצות הבית והמסתעף על פי פרד"ס התורה, בסדנא הרבה דברים שלא ידועים בענינים אלו, ויביאו בעז"ה לחיזוק שלום בית ושיפור בחיי הנישואין.

ניתן לשמוע את הסדנא לנשואים בלבד במערכת הטלפונית של ארגון שלמות הבית 0747962978

להרשמה ניתן לפנות בין 8 – 10 בערב אברהם 0533124355

שמעו ותחי נפשכם.

ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.
gmail.com@6537343

לפי הוראת גדולי ישראל שליט"א אנו מנויים על שירות מייל בלבד ללא גישה לאינטרנט ניתן לפנות אלינו דרך מייל חוזר בלבד או בפקס 15326537343

קישור להורדת 5 כרכים של ספר סוד החשמל

<https://beta.hebrewbooks.org/reader/reader.aspx?sfid=53606#p=403&fitMode=fitwidth&hlts=&ocr>

קישור להורדת עלונים וספרים ומאמרי סוד החשמל

<https://drive.google.com/drive/folders/1deryxJx5iR3PigoHA52TVYaF6UDoYyiu5>

בעזהשי"ת
אנו שמחים להודיע על קו טלפון של סוד החשמל
מספר הטלפון של הקו במחיר שיחה רגילה
026647979